

φοι. Ἰδοὺ ὅτι ἔχομεν καὶ χειροτέρους μας! Ὁ ἐν Καίρῳ διαμένων Ἰταλὸς ζωγράφος Βαλεντίος εἶνε καλὸς καὶ ἀξίος τεχνίτης. Τὸν ἐπεσκέφθημεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ὅπερ ἔχει ἀριστα διεσκευασμένον, ὥραϊα σπουδαίᾳ ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Αἰγύπτου καλύπτουσι τοὺς τοίχους τοῦ ἔχει περισυλλέξει δι' ἐργαφικὸν καὶ ἐκλεκτὸν ἐκ τῶν τοπειῶν τῆς χώρας. Ἐν τούτοις, ὁ καλλιτέχνης, οὗτος εἰ καὶ δὲν ἔχει πολλοὺς ἀνταγωνιστὰς δημοτέχρους, δὲν ἔχει σπουδαῖα κέρδη. Πολὺ ὀλίγον σκοτίζονται δι' ἐργα τέχνης οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου οὔτε λευκόδερμοι καθὼς καὶ οἱ μαῦροι. Ὅταν ἀρχίζωσιν τὰ χαμψί-νια (οἱ καυστικοὶ ἄνθρωποι) φροντίζουσι μόνον ν' αὐξάνωσι τὰς προμηθείας τοῦ ζύθου ἐκ Βιέννης, ὅπως κάμωσι τὰ ζυθὸν ὡς τῶν λουτρὰ καθὼς εὐφυῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἐν Σαμανούτ νέοι τὰς αἰγυπτιακὰς ζυθοποσίας. Ὁ Φειδίας ἐκεῖ, φίλε μου, εἶνε ἀγνωστος ἀτομικότης.

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Καίρου εἶνε σπουδαϊότατον, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἴδῃς ἰδίῳις ὄμμασιν, ἄλλως ἀπὸ περιγραφῆς δὲν θὰ καταλάβῃς τίποτε. Τὰ λοιπὰ προφορικῶς.

ὁ Σὺς
ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ ὁ νεώτερος

ΠΑΝΟΣ ΚΑΝΙΟΦΣΚΗΣ

(Ἐκ τῶν Πόλωνικῶν διηγημάτων τοῦ Sacher-Masokh)

Καθ' οὓς χρόνους ἡ ὑπερήφανος ἀριστοκρατικὴ πολιτεία τῆς Πολωνίας εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀγωνιᾷ, τὸ ὄνομα Πᾶνος Κανιόφσκης ἐκαμνεν ἐν ταῖς περὶ τὸν Βεστούλαν καὶ τὸν Δνεΐστερον χώραις σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἣν καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ δουκὸς Ἀλβὰ ἐν ταῖς Κάτω Χώραις ἡ τὸ τοῦ Γίλ-λωνος ἐν τῇ διακαρτυρομένη Γερμανίᾳ, ρε τὴν δια-φορὰν ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἐμισοῦντο, ἐνῶ ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης συγχρόνως ἐτρέμετο καὶ ἠγαπάτο, ὅπως περίπου Ἰβάν ὁ τρομερὸς καὶ Πέτρος ὁ μέγας. Οἱ τῆς τῆς Ἀνατολῆς τύραννοι ἤξευρον πάντοτε νὰ γίνωνται δημοτικοὶ παρὰ τῇ misera plebs.

Κυρίως ἐκαλεῖτο Ποτόσκης καὶ ἦτο κυρίαρχος τῆς Καννόβης, ἀλλ' ὁ λαὸς ὠνόμαζεν αὐτὸν Πᾶνον Κανιόφσκη, καὶ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα διασώζεται ἐν τοῖς χρονικοῖς, τοῖς μύθοις καὶ ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσει.

Ἐν Σάββατον ὑπῆρχε χορὸς ἐν τῇ πολίχνῃ Καμινέζῃ, ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ Δομενίκου Ζαλαΐσκη, τῷ κειμένῳ ἐν τῇ γωνίᾳ οἰκίᾳ παρὰ τὴν γέφυ-ραν. Ἰουδαῖοι μουσικοὶ μὲ μακρὰ καφτάνια, γένεια καὶ κόμην καὶ μὲ μαῦρους ἐκ βελούδου σκούφους ἐπὶ κεφαλῆς, ἐπαιζον τὸν κοζακικὸν χορὸν, μελω-δίαν ἀγρίαν καὶ τολμηράν, ἐν ᾗ στόνος καὶ χαρὰ ἀναμιγνύοντο διεδέχοντο ἀλλήλους. Ὁλόκληρος τοῦ ἐστια-τορίου ὁ χώρος ἦτο πλήρης κονιορτοῦ καὶ καπνοῦ, οὕτω δὲ, οἱ μὲν γεροντότεροι ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν μα-κρῶν καθισμάτων παρὰ τοὺς τοίχους, οἱ δὲ νέοι μὲ

τὰς ροδίλους παρειὰς καὶ τοὺς ἀστράπτοντας ὀφθαλ-μοὺς ἐχόρευον.

Ὁ ξενοδόχος Ζαλαΐσκη ἵστατο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, οἱ δὲ πονηροὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπλανῶντο ἀδιακόπως μεταξὺ τοῦ ἐστιατορίου καὶ τῆς αὐλῆς, τὰ πάντα παρατηροῦντες καὶ ἐπιβλέποντες ἡ δὲ νεαρά καὶ ὥραία τοῦ θυγάτηρ Σοφία ἔτρεχεν ἀκούραστος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλοῦ γεμίζουσα τὰ ποτήρια, ἀλλοῦ λαμ-βάνουσα χρήματα, ἐνίοτε γράφουσα ὀφειλάς διὰ κι-μωλίας καὶ ἄλλοτε χορεύουσα μετὰ τινος νεαροῦ χορευτοῦ, μεθυομένη ὑπὸ τῶν παραδόξως ἐκείνων μουσικῶν τόνων, οἵτινες, οἱ μὲν ὡς ἄγγελοι οἱ δὲ ὡς δαίμονες, ἐπέτων ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ ἐπληττον τὰς ἀκοάς. Ἦτο λαμπρὰ ξανθὴ κόρη, τῆς ὁποίας τὴν καλλονὴν ἐξύμουν πάντες ἐν τῇ πολίχνῃ καὶ ἐν τῇ πέριξ χώρᾳ, ἐψάλλετο μάλιστα καὶ ἄσμε τι πρὸς ἐξύμνησίν της, τὸ ὅποιον ἦτο εἰς τὰ στόματα πάν-των, ὡς τὰ ἡρωϊκὰ ἄσματα. Καὶ μήπως δὲν ἦτο ἡρωῖς; Τίς ἀνὴρ-ἡδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τοὺς ὥραίους γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς της;

Ὅτε ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἔχουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ὀσφύος στηριγμένην, ὕψηλὴ καὶ λυγρὴ, κρατοῦσα ὕψηλὰ τὴν ὥραιαν τῆς κεφαλὴν μὲ τὴν μικρὰν τῆς ἀέτειον ρίνα καὶ τοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πλανωμένους ὥραίους ὀφθαλμοὺς της, αἱ καρδίαι τῶν ἀνδρῶν ἐπαλλον ταχύτερον καὶ πόσον ὥραϊα ἤξευρε νὰ ἐνδύηται! Δὲν ἀπεμεινέτο, ὡς ἄλ-λαι κόραι, τὰς εὐγενεῖς κυρίας αἱ ὁποῖαι τότε ἐλεύ-καινον διὰ πούδρας τὰς κεφαλὰς τῶν καὶ ἐφόρουν μακρὰς ἐνδυμασίας ἢ ἐνδυμασία τῆς ὁμοίᾳζε τὴν τῶν χωρικῶν τῆς Οὐκρανίας καὶ τῶν κοζακίδων, ἀλλ' ἐντελεστέρα κατὰ τε ὕλην καὶ τέχνην. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφόρει κοντὸν ἐνδυμα ἐκ πολυχρόου μεταξωτοῦ, περὶ τὸ στῆθος γελέκιον ἐξ ἐρυθροῦ βε-λούδου καὶ κοζακικὸν ἄνευ μανικίων ἐπανωφόριον. Οἱ μικροὶ τῆς πόδες ἐκρύπτοντο εἰς ἡμιὑποδήματα ἐκ κοκκίνου δέρματος, τοὺς δὲ μακροὺς ξανθοὺς πλο-κάμους της εἶχε δέσει δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν, ἐνῶ τὸν λευκὸν λαϊμόν της ἐκόσμου περιδέραια ἐκ κοραλλίων καὶ χρυσῶν νομισμάτων, καταπίπτοντα μέχρι τοῦ παρανεκικοῦ στῆθους της.

Οὐδεὶς νέος, οὐδ' ὁ ὥραιότατος καὶ τολμηρότα-τος, ἐτόλμα νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ ἀστείευόμενος ἢ νὰ τῇ ἀπευθύνη ἀπρεπῆ τινα λόγον· διότι ἦτο ὑπερή-φανος καὶ τολμηρὰ, καὶ ἀλλοίμενος εἰς τὸν τολμῶντά-τι κατ' αὐτῆς.

Τὰ ζεύγη ἐχόρευον ἐνθουσιωδῶς, οἱ νέοι ἐξέπεμ-πον φωνὰς χαρᾶς, οἱ Ἰουδαῖοι ἐπαιζον μανιωδῶς, ὅτε αἰφνης ἔχασέ τις τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τῆς θύ-ρας καὶ ἐφώνησε: «Ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐρχεται μετὰ τῆς ἀκολουθίας του πρὸ ὀλίγου διήλθον τὴν θύραν τοῦ φρουρίου.»

Πανικός κατέλαβε πάντας. Ἄλλοι ἐσπρώχοντο νὰ ἐξέλθωσι διὰ τῆς θύρας, ἄλλοι ἐπήδων ἐκ τῶν παραθύρων, ἐνῶ ἄλλοι ἔμειναν ὡς κατάπληκτοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης. Ὁ Ἰουδαῖος, ὅστις ἐπαιζε τὸ βιολοντζέλλον, ἐσκόνταψεν ἐπὶ τοῦ ὀγκώδους ὀρ-γάνου του, καὶ εἶχεν ἐξαπλωθῇ ἐντὸς τῆς ὁδοῦ θρη-νῶν καὶ ὀδυρόμενος.

Ἄλλ' οἱ ἱππεῖς τοῦ Κανιόφσκη εἶχον ἤδη προφθάσει καὶ μετὰ τὰ ξίφη γυμνά ἐμάζευον τοὺς φεύγοντας πάλιν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ὁ Γιαροσλάβσκη, εἰς τῶν νέων ἀξιωματικῶν, ἐφώναξε τοὺς μουσικοὺς καὶ τοὺς διέταξε νὰ παίξωσι. «Μήπως εἴμεθα Τοῦρκοι ἢ Τάταροι;» εἶπεν ἀταράχως· μὴ φοβεῖσθε, καλοὶ ἄνθρωποι, χορεύσατε, θὰ διασκεδάσωμεν. Κρασί, φέρε κρασί, ξενοδόχε!

Οἱ νέοι καὶ τὰ κεράσια ἐτοποθετήθησαν μετὰ τινος δισταγμοῦ πρὸς χορὸν, οἱ Ἰουδαῖοι διηυθέτησαν τὰ ὄργανά των, ὅτε ἀγωνιώδης ψιθυρισμὸς ἤρξατο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης διέσχισε τὸ μετ' εὐλαβείας παραμερίζον πλῆθος· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, Δὲν ἦτο πολὺ ὑψηλὸς καὶ μάλλον νευρώδης, ἢ σωματώδης, ἀλλ' ἡ στάσις τῆς κεφαλῆς του, ἐπὶ τῆς ὁποίας λοξὰ ἦτο τεθαμμένον τὸ καλπάκιον, καὶ τὸ βλέμμα του ἐκ τῶν μεγάλων, βαθυλῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ἡλιοκαὴς ὄψις, ἦσαν ἐπιβλητικά. Κατόπιν του ἐβάδιζον οἱ ἀκόλουθοι του, πάντες πλουσίως ἐνδεδυμένοι καὶ πᾶντοιοι, ἐνῶ ὁ ἀρχηγὸς των καὶ κυρίαρχος τῆς Κανιόφσκης ἐφόρει ἀπλοῦν μελανὸν ἐνδυμα.

«Καλὴν ἡμέραν,» εἶπε σταθεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, παρατηρῶν τοὺς ἐν αὐτῇ καὶ στρίβων τὸν μέλανα μύστακά του.

«Σοῦ φιλοῦμεν τοὺς πόδας,» ἀπήντησαν πάντες, ἐνῶ ὁ ξενοδόχος ἐφίλει τὴν ἄκραν τοῦ ἐπανωφορίου τοῦ μανιώδους ἐκείνου.

«Πῶς ἔχεις, γέρον;» ἠρώτησεν ὁ Κανιόφσκης τὸν τρέμοντα καὶ τοῦ ἐχάιδευσεν τὴν παρειάν, «πρὸ πολλοῦ δὲν εἶδομεν ἀλλήλους, δὲν εἶνε ἀλήθεια;»

«Δυστυχῶς, δυστυχῶς, ὁ θεὸς πταίει.» «Διὰ τοῦτο σήμερον θὰ εὐθυμήσωμεν.» ἐφώναξεν ὁ Κανιόφσκης καὶ ἔρριψεν εἰς τὸν εὐτυχῇ Ζαλαϊσκήν θυλάκιον πλῆρες χρημάτων. «Κρασί καὶ τὸ καλλίτερον, ἀκούεις; πάντες οἱ παρευρισκόμενοι εἶνε προσκεκλημένοι.» Ἀπεκαλύφθη εὐθύμως καὶ ἐχαιρέτισε διὰ προσκλίσεων τοὺς πκρόντας.

«Μόνον κανέν δυστύχημα νὰ μὴ συμβῇ σήμερον,» εἶπεν ὁ ξενοδόχος ἐξω εἰς τὸν ἀποθηκοφύλακά του, εἶνε παρὰ πολὺ εὐθυμος, ἢ Παναγία νὰ μᾶς φυλάξῃ.»

Ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐπλησίασε τότε τοὺς πρὸ αὐτοῦ γονυπετήσαντας μουσικοὺς καὶ τοὺς ἔρριψε χρήματα.

«Παίξατε, κατεργαρέοι, καὶ παίξατε μετὰ ζέσιν, θὰ σας δώσω ὁ ἴδιος τὸ σύνθημα, ἄλλως θὰ ἰσαῶ τὴν ράχιν σας, ἐμπρός!»

Ἐλάκτισε τὸν πλησιέστερον ἐξ αὐτῶν, ἐκάθησεν ἐπὶ ξυλίνου καθίσματος παρὰ τὸν τοῖχον, καὶ μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων· καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα κροτήσας τὰς χεῖρας καὶ πλήττων ἐλαφρῶς τὸ ἰδαφός μετὰ τὸν ἕτερον πόδα.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπαίξαν τὸν Κοζακικὸν χορὸν μετ' ὀργῆς καὶ μανίας, ὡς ὁ Κανιόφσκης ἤρεσκετο, καὶ τὰ ζεύγη ἐγύριζαν κυκλικῶς μετὰ χονδροειδοῦς χάριτος. Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ τυράννου ἔπινον ἐν τῇ αὐλῇ, μερικαὶ ὅμως τῶν νεωτέρων ἀνέμιχθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν χορὸν. Οἱ δύο εὐγενεῖς Πελάτοβιτς καὶ Γιαροσλάβσκη ἐφαίνοντο θέλοντες νὰ ἐπιδιορθώσι, διότι

ἐξετέλουν ἐν πῶ μέσῳ τῆς αἰθούσης τὰς πλέον δυσκόλους καὶ τολμηρὰς κινήσεις καὶ ἐλιγμούς καὶ ἄλλατα, ὅπως οἱ ἄριστοι τοῦ κοζακικοῦ χορευταί. Ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐκάθητο, ἐνεύσε μετὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχαιρε διὰ τοὺς ρωμαλέους καὶ τολμηροὺς ἐκείνους νέους, ἵσως δ' ἀνεπόλει τὸν καιρὸν, καθ' ὃν καὶ αὐτὸς εὐρίσκειτο ἐν τῷ ἔαρι τοῦ βίου, ὅτε ὁ ἰσχυρὸς του βραχίον ἐνηγκαλίζετο ὠραίας γυναῖκας, ὅτι ἡγάπα καὶ ἡγαπάτο.

Αἰφνης ἐφάνη ἡ Σοφία ἐπὶ τῆς θύρας καὶ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν. Ἀμφότεροι οἱ εὐγενεῖς ἐπαυσαν χορεύοντες, ὁ δὲ τολμηρὸς Γιαριλάβσκη, ὁ ὠραιότατος πάντων τῶν ἀκολούθων τοῦ Κανιόφσκη, ἐπλησίασε τὴν υπερήφανον, ὠραίαν κόρην, ἀπεκαλύφθη, ἐκτύπησε τὰς πτέρνας του καὶ ἠρώτησε μετὰ σεμνότητος:

«Δύναμαι νὰ παρακαλέσω τὴν δεσποινίδα νὰ συγχορεύσωμεν τὸν κοζακικόν;»

Συγκατένευσε φιλικῶς καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, εὐθὺς δὲ ἐτοποθετήθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης καὶ ἤρξαντο χορεύοντες, ὁ μὲν Γιαροσλάβσκη ἔχων τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σκούφου, ἐνῶ μετὰ τὴν δεξιὰν ἔστρεφε τὸν μύστακά του, ἡ δὲ Σοφία ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ μετὰ προκλητικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἔρριψεν εὐθὺς λάγνον βλέμμα ἐπ' αὐτῆς. Πᾶσα ἄλλη θὰ ἔτρεμεν εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, ἀλλ' ἡ Σοφία ἀνίστειλε μόνον υπερηφάνως τὸ ἄνω χεῖλος, ὥστε ἐφάνησαν οἱ μικροὶ λευκοὶ τῆς ὀδόντες καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προσήλωνε ἀφρόδως καὶ σχεδὸν προκλητικῶς τὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ κακοῦ φίλου.

Αἰφνης ἠγέρθη ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης καὶ ἐπλησίασεν ἀργὰ βαίνων τὴν Σοφίαν. Αὕτη ἐπαυσε χορεύουσα, καταπληγθεῖσα ἐκ τοῦ βλέμματός του καὶ ἡ καρδιά τῆς ἤρξατο πάλλουσα συχνότερα. Οὐδὲν τῇ εἶπε οὐδ' ἐγέλασεν, ἀλλὰ τὴν παρητῆρει προσεκτικῶς, τὴν περιέβαλε μετὰ τὸν βραχιόνά του καὶ τὴν ἔσυρε πλησίον του, διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἦτο ἀστεῖσμός καὶ οὐδὲν πλέον, ἀλλ' ἡ υπερήφανος Σοφία δὲν ἠνείχετο ἀστεϊσμούς, ἐξέφυγεν ὡς ἀστραπὴ ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ μεγιστάνος, τὸν ἐρράπισε μετὰ τὴν δεξιὰν καὶ ἔφυγεν.

Ἐπὶ στιγμὴν πάντες ἦσαν ὡς ἀπολιθωμένοι· ἡ ἀτυχὴς κόρη εἶχε τολμήσει, διότι δὲν θὰ ἐτόλμα ὁ τολμηρότατος ἀνὴρ ἐν Πολωνίᾳ, εἶχε ραπίσει ἐκείνον, εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ὁποίου ἔτρεμεν ὁλόκληρος ἡ πολιτεία, ἡ κόρη οἰνοπώλου τὸν Πᾶνον Κανιόφσκην, τὸν τύραννον τῆς μικρᾶς Ρωσσίας. Πρῶτος συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ἐκείνος. «Σπεύσατε, διέταξε καταδιώξατέ την καὶ φέρετέ την ἐδῶ!»

Εὐθὺς ὤρμησαν ξιφῆρης δύο κοζάκοι εἰς καταδίωξιν τῆς πτωχῆς κόρης, τὴν ἐπρόφθασαν ἐπὶ τῆς γειφύρας καὶ τὴν ἔφερον ὀπίσω.

— Ἦξεύρεις τί ἔκαμες; τὴν ἠρώτησεν ὁ Κανιόφσκης μετὰ ψυχρὰν ἀπάθειαν.

— Ὑπερήσπισα τὴν τιμὴν μου, ἀπήντησεν ἐκαίην ἀπτόητος.

— Ἐρράπισας ἐμὲ τὸν κυρίαρχον τῆς Κανιόβης.

— Καὶ θὰ σὲ ραπίσω πάλιν, ἂν θελήσῃς νὰ μὲ φιλήσῃς.

— Ὅα τὸ ἴδωμεν.

Πάλιν ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης περιέβαλε τὴν κόρην μὲ τὸν βραχιόνά του καὶ πάλιν ἡ Σοφία τὸν ἐρράπισε καὶ, ἐπειδὴ οἱ ἀκόλουθοί του εἶχον καταλάβει τὴν θύραν, ἐπήδησεν ἐκ τοῦ παραθύρου.

— Στάσου ἐφώναξεν ὁ Κανιόφσκης κάτωχρος, ἂν λυπῆσαι τὴν ζωὴν σου. Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης τὸ πιστόλιόν του καὶ ὅτε ἐκείνη ἐπλησίαζε τὴν γέφυραν, ἐπυροβόλησεν κατ' αὐτῆς.

Ἡ Σοφία ἐστράφη πρὸς τὴν ἐκπυρσοκρότησιν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ κατέπεσεν ἄπνους.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ Κοζάκοι τὴν ἔφερον κατὰφυρτον ἐξ αἵματος.

— Ζῆ; ἠρώτησεν ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης.

— Ὁχι, ἀπέθανε.

Ὁ Μανιῶδης ἵστατο κατὰπληκτος μὲ τὸ πιστόλιον, εἰς τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ φωνήν.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃς, Κύριε, ἐμουρμούρισε ὁ Γκαροσλάβσκις γονατίζας πρὸ τῆς νεκρᾶς. Τότε εἰσώρμησεν ὁ ἀτυχὴς πατὴρ καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς νεκρᾶς.

Ἰδοῦ, λάβε χρήματα καὶ σιωπά, ἐμουρμούρισε ἐπὶ τέλους ὁ Κανιόφσκης.

Ὁ Σκλοῖσκις ἀνέστηλῶθι ὑπερῃφάνως καὶ ἐρριψε τὰ χρήματα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ τυράννου.

— Δὲν σιωπῶ πρὶν φονεύσῃς καὶ ἐμὲ· ἐφώναξε. Ἔσο κατηραμένος, παληόσχυλε, νὰ σὲ φάγῃ ὁ Ἄδης.

Ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐνευσεν διὰ τῆς χειρὸς ὡς νὰ λαγῇ, εἶνε ἄρκετὰ, μὴ μ' ἐρεθίζῃς περισσότερον.

Ἐπειτα, διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃσι τοὺς ἵππους καὶ νὰ μεταφέρωσι τὴν νεκρὰν εἰς τὸ μέγαρόν του. Μάτην ἀντιστάθῃ ὁ γέρον πατὴρ φίλοι καλοθεληταὶ τοῦ τὸν ἀπεμάκρυνεν καὶ τὸ ὥραϊον θῦμα τοῦ Κανιόφσκης ἐτίθη ἐπὶ φερέτρου, τὸ ὁποῖον ἐβάσταζον τίσσες τῶν ἀκολουθῶν του. Ἀργὰ ἐξεκίνησεν ἡ πένθος συνοδεία, οἱ κοζάκοι πρῶτοι, ἔπειτα οἱ εὐγενεῖς μὲ τὴν σημαίαν, ὁ Παλάτοβιτς φέρων σταυρὸν, ὀπισθεν αὐτοῦ ἡ νεκρὰ καὶ κατόπιν αὐτῆς ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν εὐλάνων.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ τυράννου, διέταξεν οὗτος νὰ τοποθετήσωσιν ἐν τῷ ναῷ τὴν νεκρὰν Σοφίαν, ἐκεῖ δ' ἔκειτο ὡς βασίλισσα ἐν τῷ μέσῳ ἀνημμένων κηρίων καὶ ἀνθέων.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ φυλάξῃ τὸν νεκρὸν τῆς καὶ οὐδεὶς νὰ προσευχηθῇ παρ' αὐτῇ. Τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐπένθει ὁ Κανιόφσκης παρὰ τῇ νεκρᾷ, μὲ τριχωτὸν ἐνδυμα μετανοίας, ἐζωσμένος μὲ σχοινίον, γυμνὸς καὶ ἀσκεπὴς ἐγονάτιζε πρὸ τοῦ φερέτρου τῆς, ἐπληττε τὸ στῆθός του καὶ προσνύχτο. Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν, ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκείνος ἔθαψε τὸ θῦμά του μὲ ἀνήκουστον μεγαλοπρέπειαν ὑπὸ τὸν ἥχον τῶν κωδῶνων, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὡς κατηραμένος ἠκολούθει τὸ φέρετρον.

Ὅτε δ' ὁ τάφος ἐκαλύφθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν δόξαν τὴν αὐτοῦ, ἐστάθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ παράθυρον, παρετήρησε τὸν δύνοντα ἥλιον, καὶ αἰφνης θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου: «Φθάνει», εἶπε.

Ἐσήμανε τὸν κώδωνα, οἱ ὑπηρεταὶ ἔδραμον, ὁ κύριός των διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὰ ὄπλα καὶ νὰ ἐτοιμάσωσι τοὺς ἵππους. Εἰς τὴν στιγμὴν ἡτοιμάσθησαν πάντες καὶ ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐξῆλθεν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἀκολουθίας του εἰς τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὴν Κεμινέζην. Καθ' ὁδὸν, βοσκὸς τις ἠκούσθη ἄδων. Ὁ Κανιόφσκης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του. Τί ἄδει ὁ νέος; ἠρώτησε.

— Ἄσυχ διὰ σὲ καὶ τὴν ὥραϊν Σοφίαν, ἀπεκρίθη ὁ Γκαροσλάβσκις.

— Ὡ! τοῦ λαοῦ δίκη, ἐμουρμούρησεν ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης, σὲ οὐδεὶς ἐνοχος διαφεύγει. Θεέ, συγχώρησον τὰς ἀμαρτίας. Ἐκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἀπῆντησαν καθ' ὁδὸν δύο ἀμάξας συρομένας ὑπὸ ἰσχνῶν ἵππων. Ὁ Κανιόφσκης διέταξε νὰ σταθῶσιν. Ἦσαν Ἰουδαῖοι ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς πνευγύρεως, οἵτινες κατετρόμαξαν ἰδόντες αὐτὸν, ἐπήδησαν ἐκ τῶν ἀμαξῶν καὶ ἐρρίφθησαν πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Ἐλεος, ἔλεος, ἐφώναζον, φαίσθητι τῶν δούλων σου.

Ὁ Κανιόφσκης τοὺς παρετήρησε μὲ πονηρὸν μειδίαμα, ἔπειτα δὲ ἀφίππευσε καὶ ἐζήτησε τὸ πυροβόλον του. Ἐμπρὸς, διέταξε τοὺς τρέμοντας Ἰουδαίους, ἀναβῆτε εἰς τὰ δένδρα, κατεργαρεῖοι, καὶ φωνάζετε κούκου.

— Λυτήσου μας, κύριε, λάβε τὰ χρήματά μας καὶ ἄφες μας νὰ φύγωμεν, ἱκέτευον οἱ Ἰουδαῖοι.

— Ποῖος θέλει τὰ χρήματά σας; ἐφώναξεν ὁ τυράννος, ἐμπρὸς εἰς τὰ δένδρα!

Οἱ Κοζάκοι μὲ τὰς μακρὰς τῶν μάστιγας ἐξεβίασαν τοὺς ἀτυχεῖς ν' ἀναβῶσιν ἐπὶ τινων καθ' ὁδὸν δένδρων. Μετὰ κόπου προσήρμωσαν οὗτοι μὲ τὰ μακρὰ τῶν καρτάνια ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ὅτε ἀνέβησαν, κούκου! ἐφώναξεν ὁ εἰς καὶ εὐθὺς ἠκούσθη πυροβολισμὸς καὶ κατέπεσε φονευμένος.

Πάλιν ἐγεμίσθη τὸ πυροβόλον.

— Ἐλεος, κύριε, ἔλεος.

— Ἐμπρὸς, διέταξεν ὁ Κανιόφσκης.

Πάλιν ἠκούσθη ἡ φωνὴ κούκου, καὶ πάλιν ὁ ἄλλος Ἰουδαῖος κατέπεσε νεκρὸς.

Ἐνύκτωσεν. Οἱ ἀστέρες ἀνεφαίνοντο ἐν τῷ οὐρανῷ, σκοτεινὴ δὲ ἦτον ἡ ἀσέληνος νύξ. Ἐν τούτοις ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐξηκολούθησε τὸ πρωτάκουστον τοῦτο κυνήγιόν του μὲ ἀγρίαν ἡδονήν.

Ἐπὶ πολὺ τὴν νύκτα ἐκείνην ἠκούοντο φωναὶ κούκου καὶ ἐκπυρσοκροτήσεις ὄπλων. (1)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Ἦτο ἑσπέρα· ὁ ἥλιος ἀπεχώρει παραδίξων εἰς τὰ σκότη τὴν φρούρησιν τῆς γῆς, καὶ ἐξαφανιζόμενος ἐν τῇ θύσει, συχρὰν προέβαλλε διὰ μέσου τῶν βράχων ἀνίσυχον τὴν ξαυθὴν κεφαλὴν του, ὅπως ἐπιβλέψῃ καὶ ὑστατον τὸς

(1) Τοῦτο εἶνε ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὅπως καὶ ὁ θάνατος τῆς Σοφίας Ζιλίτσκης, τῆς ὁποίας τὸ ἔγκλημα ἄδεται καὶ τὴν σήμερον ἀκμὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς μικρᾶς Ρωσίας.